

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 62/2022

k rukám A. P.

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodl o žádosti žadatelky **Dentons Europe CS LLP, organizační složka**, IČO: 28499808, se sídlem V celnici 1034/6, 110 00 Praha 1, s adresou datové schránky zabdhvw (dále jen „žadatelka“), ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. Zin 62/2022 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

- I. Podle § 15 odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. b) se projednávaná žádost v části požadující poskytnutí informace, zda v *„současné době je vedeno jakékoliv soudní řízení v souvislosti s Dohodou“* **odmítá**.
- II. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 informačního zákona se žádost v části požadující poskytnutí informace, zda *„kdykoliv v minulosti bylo u Vašeho soudu vedeno jakékoliv soudní řízení v souvislosti s Dohodou“* **odmítá**.
- III. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „Nařízení“) a dále rovněž také v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se projednávaná žádost v části požadující informaci ke konkrétním fyzickým osobám, zda Nejvyšší soud vede či v minulosti vedl *„soudní řízení trestní s kteroukoliv ze smluvních stran Dohody pro podezření ze spáchání jakéhokoliv trestního činu“* **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění (přepis podstatné části projednávané žádosti, důraz doplněn):

*„Věc: Žádost o poskytnutí informací o soudních řízeních
Tímto si Vás, výše nadepsaný soud, dovoluujeme požádat ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o sdělení informací, zda:*

- 1. V současné době je nebo kdykoliv v minulosti bylo u Vašeho soudu vedené jakékoliv soudní řízení v souvislosti s dohodou o narovnání sporných práv a povinností týkajících se restitučního řízení vedeného ČR – Státním pozemkovým úřadem, pod č.j. PÚ 2525/92, podle zákona o půdě, ze dne 23. ledna 2014 (v některých soudních rozhodnutích mylně datovanou 17. ledna 2014) uzavřenou mezi ... [(následoval konkrétní výčet oprávněných osob, uschovatele a současných vlastníků – pozn. povinného subjektu) „Dohoda“]?**

Za řízení v souvislosti s Dohodou pro účely této žádosti o informace prosím považujte zejména (nikoliv však výlučně) jakékoliv soudní řízení jehož předmětem byl návrh na vyslovení neplatnosti, neúčinnosti, nebo nicotnosti dohody nebo jakéhokoliv ustanovení Dohody, soudní řízení o vynucení jakékoliv povinnosti z Dohody (včetně smluvní pokuty), soudní řízení o určení právních poměrů nebo (ne)existence práva, které brojí proti právním poměrům nebo právům určeným Dohodou, soudní řízení správní, které se Dohody jakkoliv, byť částečně, dotýká nebo soudní řízení trestní vedené pro podezření ze spáchání jakéhokoliv trestního činu v souvislosti s uzavřením nebo plněním Dohody nebo s kteroukoliv ze smluvních stran Dohody pro podezření ze spáchání jakéhokoliv trestního činu.

Pokud v současné době je nebo kdykoliv v minulosti bylo u Vašeho soudu vedeno jakékoliv soudní řízení související s dohodou, žádáme Vás ve vztahu ke všem takovým řízením o sdělení (i) spisové značky, (ii) výsledku řízení, (iii) data právní moci rozhodnutí nebo informace o jakémkoliv podaném opravném prostředku, (iv) informace o jakémkoliv přerušení řízení a důvodu tohoto přerušení; a dále o poskytnutí (anonymizovaných) elektronických kopií všech rozhodnutí vydaných Vaším soudem v této souvislosti.“

K výroku I. rozhodnutí:

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon, který stanovuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva na informace.

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“. Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.“

Předmětem projednávané žádosti je mj. požadavek na poskytnutí informace, zda Nejvyšší soud v současné době vede „*jakékoliv soudní řízení v souvislosti s Dohodou*“. Jedná se tak o požadavek na poskytnutí informací z (aktuální) rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu. Požadavek tedy směřuje k poskytnutí informací, které s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje. Jelikož je tedy naplněn důvod pro odmítnutí projednávané žádosti již na základě povahy požadovaných informací, povinný subjekt dále nezkoumal (ostatně k tomu nemá ani žádné automatické nástroje – viz dále), zda k žádosti uvedené „Dohodě“ řízení vede, či nikoli. Povinný subjekt nemá žádné automatické technické nástroje, jak by předmětnou skutečnost mohl ověřit (vyjma v rovině informačního zákona nepřípustné fyzické kontroly všech napadených soudních spisů, které se aktuálně nacházejí u Nejvyššího soudu, úmyslem zákonodárce jistě nebylo umožnit prostřednictvím žádosti podle informačního zákona takto rozsáhlý „průlom“ do aktuálně rozhodovaných věcí).

Povinný subjekt se přitom nebrání poskytování informací o **výsledcích** rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, případně neposkytuje detailní informace o předmětu řízení, vyjma obecný informací, že řízení bylo zahájeno, byl podán opravný prostředek atp., podrobně viz níže citovaná Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. července 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, která obecně připouští poskytování údajů „organizačně-technického rázu“).

Projednávaná žádost podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „*Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud*“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o...*“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale i na nález Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, které dne 30. 3. 2010 rozhodlo o změně původního znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ze kterého vypustilo (zrušilo) původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z předchozího průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.

Podpůrně lze také vycházet z již zmíněné Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. července 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, která v § 5 odst. 3 mj. uvádí (podtržení doplněno): „*Poskytují se však veškeré informace obsažené v rozhodnutích soudů, pokud jejich poskytování není vyloučeno z jiných důvodů. Dále se poskytují údaje organizačně-technického rázu, které se týkají projednávání a rozhodování konkrétního sporu nebo jiné právní věci (např. údaje o tom, zda byl podán návrh na zahájení řízení, není-li poskytnutí této informace v rozporu se zákonem chráněným zájmem, údaje o tom, kdy a kde se bude konat jednání, zda bylo jednání odročeno, zda je rozhodnutí soudu v právní moci nebo zda byl podán proti němu opravný prostředek).*“

Detailní informace o předmětu řízení jistě nelze hodnotit jako informace „organizačně-technického rázu“, které by bylo lze poskytnout. Naopak u těchto informací bude často naplněn další důvod odmítnutí – ochrana soukromí (§ 8a informačního zákona).

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt také na následující citaci z rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.** Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Obdobně čl. 10 odst. 2 Úmluvy stanoví, že výkon těchto svobod (svobody projevu a práva na informace), protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. /.../*

*25. /.../ Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, **jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.**“*

V případě projednávané žádosti je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn povinným subjektem):

„V nyní projednávané věci je nutno v první řadě konstatovat, že mezi stranami není sporu o tom, že by žalovaný nebyl soudem. Byla-li tedy po něm požadována informace o jeho činnosti, nutno dospět k závěru, že uvedená norma se na něj osobně vztahovala.

Pokud pak jde o její věcnou působnost, lze shledat, že žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti. Tak tomu v daném případě bylo. /.../

Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

*/.../ z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost **soudních rozhodnutí.** Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projedávající a rozhodující danou věc.“*

Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, respektive pro (částečné) odmítnutí žádosti o informace bude plně stačit samotné podřazení žádosti pod výjimku podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona, jelikož se jedná se o kategorické pravidlo, které povinnému subjektu přikazuje odmítnout poskytnutí požadované informace (rozdílně např. od výjimky podle § 11 odst. 1 informačního zákona, a contrario viz bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019-60).

V případě projednávané části žádosti se tak jednoznačně jedná o nepřijatelnou žádost o poskytnutí informací z rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu, jde tedy o informace, které se veřejnosti k informačním žádostem neposkytují.

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací o rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Pro předvídatelný postup v případných budoucích řízeních si nicméně povinný subjekt dovoluje zrekapitulovat i další důvody, pro něž by bylo možné obdobnou žádost o informaci odmítnout, respektive si dovoluje popsat technické možnosti povinného subjektu a jeho vnitřního technického (informačního) vybavení.

Informační systém Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“) sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Jde především o údaje, jejichž sledování si vyžaduje běžná denní činnost Nejvyššího soudu. Z povahy věci tak softwarové vybavení Nejvyššího soudu nemusí automaticky vyhovovat požadavkům externích žadatelů.

ISNS mj. eviduje pouze údaje o účastnících konkrétních řízení, z povahy věci tedy neeviduje (a ani nemá důvod evidovat) detailní údaje o konkrétním předmětu řízení, kterým by mohla být projednávanou žádostí specifikovaná „dohoda o narovnání sporných práv a povinností týkajících se restitučního řízení vedeného ČR – Státním pozemkovým úřadem, pod č.j. PÚ 2525/92, podle zákona o půdě, ze dne 23. ledna 2014“. Údaje o předmětu řízení jsou uváděny v ISNS pouze v obecné „nadřazené“ rovině, na jejímž podkladě zpravidla není možné bez dalšího identifikovat konkrétní věc.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení přitom stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon, který upravuje pravidla pro poskytování informací a dále specifikuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží informační žádost o vytvoření nových informací, je třeba žádost s odkazem na § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout, tedy vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Povinný subjekt v této souvislosti dodává, že výše avizované důvody pro nutné odmítnutí obdobné žádosti o informace došly svého naplnění v rámci části projednávané žádosti, která je odmítána výrokem II. předkládaného rozhodnutí (tedy žádost o sdělení, zda „*kdykoliv v minulosti bylo u Vašeho soudu vedeno jakékoliv soudní řízení, jehož předmětem byla dohoda o narovnání sporných práv a povinností týkajících se restitučního řízení vedeného ČR – Státním pozemkovým úřadem, pod č.j. PÚ 2525/92, podle zákona o půdě, ze dne 23. ledna 2014*“). Předslanou kolizí bránící poskytnutí informací je skutečnost, že se jedná z pohledu povinného subjektu o žádost na poskytnutí neexistující informace, respektive o žádost na vytvoření informace nové. Povinný subjekt nemá k dispozici žádné automatické vyhledávací nástroje, které by mu umožňovaly v ISNS vyhledávání na základě spisové značky „předsoudního“ řízení, či vyhledávání „*dohody o narovnání sporných práv a povinností týkajících se restitučního řízení*“. Nejedná se o informace, které by byly Nejvyšším soudem zapisovány k obecným informacím ke konkrétnímu soudnímu řízení v ISNS. Základní možnosti vyhledávání v Informačním systému Nejvyššího soudu jsou tak zpravidla omezeny na osobu (stranu) řízení, případně na spisové značky předcházejících soudních řízení.

Nejvyšší soud nevede seznamy „předsoudních řízení“, která navíc nemusejí být vždy uvedena ani v textu rozhodnutí. Stejně tak případná „*dohoda*“ nemusí být v textu rozhodnutí konkrétně citována, záleží na konkrétním rozhodnutí, jak detailně je např. rekapitulován předchozí průběh řízení či jednotlivá podání účastníků. Povinný subjekt nemá bohužel ani možnost, jak požadované informace získat z ISNS jednoduchým zadáním označení např. sp. zn. „předsoudního řízení“ (pokud by např. ve specifických řízeních nepředkládal spis „předsoudní“ orgán přímo Nejvyššímu soudu). ISNS sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Jde především o údaje, jejichž sledování si vyžaduje běžná denní činnost soudu.

Zadání parametrů pro jakékoli další sledování, ze kterého by měl ISNS generovat nové statistiky, je technicky (resp. programátorsky) velice náročným procesem. Nejde v takovém případě o pouhé mechanické vyhledávání a shromažďování údajů. Naopak se jedná o vysoce specializovanou činnost, představující i jakousi „přidanou hodnotu“ v podobě tvůrčí činnosti pracovníků externí dodavatelské firmy, kteřá by musela nové funkcionality systému ISNS naprogramovat, což lze na straně povinného subjektu hodnotit jako nepřiměřené úsilí.

V rámci principu fungování státní správy soudu jako řádného hospodáře by bylo vytváření nových, pro běžnou každodenní činnost soudu nepotřebných funkcionalit, zbytečným vynakládáním finančních prostředků ze státního rozpočtu. Jednoznačně by se jednalo o nepatřičné zatížení povinného subjektu, pokud by jen na základě projednávané žádosti byl nucen u externího správce ISNS poptat a objednat další informačně-technologické nástroje pro práci se svojí interní databází, ačkoli tyto ke své každodenní činnosti nepotřebuje.

ISNS eviduje pouze údaje o účastnících konkrétních řízení, z povahy věci tak neeviduje (a ani nemá důvod evidovat) údaje o zcela specifickém předmětu řízení. Údaje o předmětu řízení jsou uváděné pouze v obecné rovině, na jejímž podkladě zpravidla není možné bez dalšího identifikovat konkrétní věc.

Povinný subjekt by tak požadovanou informaci mohl zjistit pouze faktickou kontrolou každé jednotlivé věci (kontrolou každého vydaného rozhodnutí Nejvyššího soudu), což by pro povinný subjekt představovalo nepřiměřené úsilí (bez ohledu na skutečnost, že žádostí uváděné identifikační údaje nemusejí být v textu rozhodnutí vůbec uvedeny). Tuto práci by bylo nutno svěřit osobě s právním vzděláním, schopné orientovat se v právních textech a soudních spisech. Samostatný požadavek, směřující k řízením, která „byla vedena kdykoliv v minulosti“, tedy zpětně až k datu 1. 1. 1993, by se dokonce přímo dostal (při odhlédnutí od zásadní skutečnosti, že se jedná o vytváření nové informace) daleko za hranice faktických možností povinného subjektu.

K poskytnutí požadované informace by tedy povinný subjekt musel vyvinout nepřiměřené úsilí, které je nutně spojené s vytvářením nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, kdy by musel požadované informace vyhledávat, extrahovat, následně analyzovat a dále třídit tzv. ručně některý z odborných pracovníků soudu. Jelikož z žádného právního předpisu nevyplývá pro povinný subjekt povinnost vést informace v podobě, která byla specifikována v textu projednávané žádosti, a rovněž v návaznosti na argumentaci uvedenou výše, vyhodnotil povinný subjekt projednávanou žádost jako požadavek na vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a žádost na základě výše uvedeného odmítl.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebyl ani v tomto případě důvod se od takové praxe vyřizování žádostí podle informačního zákona odchýlit.

Současně je nutno doplnit, že i odvolací orgán vychází ze skutečnosti, že vyhledávací možnosti jsou předem dané technickými možnostmi a přednastavenými vlastnosti ISNS. Funkcionality ISNS se odvíjejí od toho, co musí splňovat a zajišťovat pro každodenní činnost soudu. K potvrzení této ustálené rozhodovací praxe viz např. rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. srpna 2020, č. j. UOOU-03215/20 – 4, v němž je uvedeno mj. následující (zvýraznění doplněno):

„Úřad konstatuje, že povinný subjekt nemá zákonnou povinnost vést speciální statistiky či seznamy o žadatelem požadovaných řízeních o náhradách škody insolvenčních správců v rámci své rozhodovací činnosti a musel by je pouze pro potřeby žadatelovy žádosti vytvořit. Informační systém povinného subjektu slouží pouze k běžné každodenní agendě soudu, tj. povinný subjekt jej používá ke svým interním potřebám. /.../ Nicméně povinný subjekt se v předmětném rozhodnutí neodvolává toliko na náročnost vyhledávání požadované informace, ale na její neexistenci.“

K výroku III. rozhodnutí:

Podle ustanovení čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon.

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“. Podle § 8a informačního zákona „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo*
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“*

Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*“.

Zpracováním je Nařízením myšlena „*jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení*“.

Povinný subjekt v souladu s citovanými předpisy na ochranu soukromí a osobních údajů zpravidla neposkytuje údaje o řízeních fyzických osob třetím, na řízení nijak nezúčastněným osobám. Takovou žádost nezbyvá než odmítnout podle § 15 odst. 1 informačního zákona v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud nedsděljuje v agendě žádostí podle informačního zákona osobní údaje účastníků řízení (fyzických osob) nikomu jinému, kromě účastníků samotných anebo jimi řádně zmocněných zástupců.

Nejvyšší soud tedy nemá v případě projednávané žádosti právní titul ke zpracování požadovaných osobních údajů, jelikož nemá od subjektu údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nejsou splněny další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 Nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí projednávané žádosti v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud proto při vydání předkládaného rozhodnutí upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků řízení – fyzických osob podle čl. 10 Listiny nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem předkládaného rozhodnutí tak, že se projednávaná žádost v této části odmítá, a to plně v souladu s § 8a odst. 1 ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona, jakož i v souladu s Nařízením.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ve zbývající části projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informace částečně odmítnuto výroky předkládaného rozhodnutí, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení.

K části projednávané žádosti, jejímž předmětem je „*soudní řízení trestní vedené s kteroukoliv ze smluvních stran Dohody pro podezření ze spáchání jakéhokoliv trestního činu*“ povinný subjekt sděluje, že **k uvedeným právnickým osobám** (tedy k společností Vinohradská Development, a.s., IČO: 27617076, Vinohradská Properties a.s., IČO: 04143507 a Tělovýchovná jednota Bohemians Praha, IČO: 15887456) k dnešnímu dni (9:00 hodin) **neviduje žádná** aktuálně vedená ani ukončená **řízení v trestních věcech**, tedy neviduje žádné dovolací trestní řízení (agenda „Tdo“) ani žádnou stížnost pro porušení zákona v trestních věcech (agenda „Tz“).

Povinný subjekt závěrem uvádí, že projednávaná žádost obsahovala i podpis osoby jednající jménem žadatelky. V této souvislosti povinný subjekt konstatuje, že řádné podání žádosti o informace podle informačního zákona je možné učinit i pouhým e-mailovým podáním bez vlastnoručního podpisu žadatele (fyzické osoby) či vlastnoručního podpisu osoby jednající jménem žadatele (jako osoby jednající za právníckou osobu). Vlastnoruční podpis podání nepatří mezi povinné náležitosti žádosti o informace, které jsou stanovené v rámci § 14 odst. 2 informačního zákona.

Pro případná další obdobná podání povinný subjekt také dodává, že Nejvyšší soud vyřizuje žádosti o lustrace právnických osob rovněž v rámci agendy „*Dotaz na stav řízení věcí vedených u Nejvyššího soudu*“, v současnosti pod sp. zn. S 2/2021 (elektronická podání) anebo sp. zn. S 3/2021 (fyzická podání).

Nejvyšší soud tak tyto informace poskytuje i v rámci méně formálního řízení, než jakým je řízení o poskytnutí informace podle informačního zákona. Žadatelé proto mají k dispozici jak využití postupu podle informačního zákona, tak i podání „obecného“ dotazu na stav (existenci) řízení právnícké osoby. V případě podání „obecného“ dotazu stačí žádost nadepsat např. jako „Žádost o výpis řízení“. Výběr procesního postupu je plně v kompetenci jednotlivých žadatelů. Podmínkou pro to, aby se žádostí o lustraci Nejvyšší soud zabýval, je pouze její podání prostřednictvím podatelny Nejvyššího soudu.

Pro vyloučení možných pochybností nicméně povinný subjekt dodává, že pokud některé informace neposkytuje v řízení podle informačního zákona, z povahy věci by je odmítnul poskytnout i v rámci zmiňovaného méně formálního řízení v případě „obecné“ žádosti o lustraci.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení k projednávání žádosti vedl v prvním stupni.

V Brně dne 29. 4. 2022

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona